

Rolnummer 2028
Arrest nr. 26/2002 van 30 januari 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 142 en 157 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, gesteld door de Controlegeschiedenis, afdeling West-Vlaanderen, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, de rechters L. François, P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe en J.-P. Moerman, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, emeritus voorzitter H. Boel, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van emeritus voorzitter H. Boel,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij beslissing van 2 augustus 2000 in zake B. Simoens, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 12 september 2000, heeft de Controlecommissie, afdeling West-Vlaanderen, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (RIZIV), de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de artikelen 142 en 157 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging [en uitkeringen] (gecoördineerd op 14 juli 1994), de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 144 van deze Grondwet, doordat zij de beslechting omtrent geschillen met betrekking tot de vaststelling van eventuele tekortkomingen aan de voorschriften van artikel 73, tweede, derde en vierde lid, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen (gecoördineerd op 14 juli 1994) en de erop toe te passen sancties opdragen aan een administratief rechtscollege en aldus onttrokken hebben aan de bescherming van de rechterlijke macht ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

B. Simoens wordt verweten dat hij overbodige verstrekkingen heeft laten uitvoeren ten laste van het stelsel van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen. Met een klacht van 6 maart 1998 vraagt de Dienst voor geneeskundige controle dat de Controlecommissie zou vaststellen dat de grief bewezen is en dat hij de uitgaven betreffende de voorgeschreven verstrekkingen volledig terugvordert.

B. Simoens betwist de bevoegdheid van de Controlecommissie. Hij is van oordeel dat de wetgever de beslechting van de betrokken geschillen niet aan een administratief rechtscollege kan opdragen daar zij burgerlijke rechten betreffen die krachtens artikel 144 van de Grondwet tot de uitsluitende bevoegdheid van de rechtbanken behoren.

Alvorens uitspraak te doen, heeft de Controlecommissie de hiervoor aangehaalde prejudiciële vraag gesteld.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 12 september 2000 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 13 oktober 2000 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 21 oktober 2000.

Memories zijn ingediend door :

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 23 november 2000 ter post aangetekende brief;
- B. Simoens, wonende te 8000 Brugge, Kuipersstraat 20, bij op 27 november 2000 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 20 december 2000 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- B. Simoens, bij op 10 januari 2001 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, bij op 19 januari 2001 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 28 februari 2001 en 28 juni 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 12 september 2001 en 12 maart 2002.

Bij beschikkingen van 6 februari 2001 en 22 mei 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld respectievelijk met de rechters L. Lavrysen en J.-P. Snappe.

Bij beschikking van 30 mei 2001 heeft voorzitter H. Boel de zaak voorgelegd aan het Hof in voltallige zitting.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 20 juni 2001.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 31 mei 2001 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 20 juni 2001 :

- zijn verschenen :
- . Mr. A. Lust, advocaat bij de balie te Brugge, voor B. Simoens;
- . Mr. P. Masureel *loco* Mr. G. Demez, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en J.-P. Snappe verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *De in het geding zijnde bepalingen*

Artikel 73 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, bepaalt :

« De geneesheer en de tandheerkundige oordelen in geweten en in volle vrijheid over de aan de patiënten te verlenen verzorging. Zij zullen erover waken toegewijde en bekwame geneeskundige verzorging te verstrekken in het belang van de patiënt en rekening houdend met de door de gemeenschap ter beschikking gestelde globale middelen.

Zij zullen zich onthouden van het voorschrijven van onnodig dure onderzoeken en behandelingen, alsook van het verrichten of laten verrichten van overbodige verstrekkingen ten laste van de regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen.

De andere zorgverleners dan deze bedoeld in het eerste lid, dienen zich eveneens te onthouden van het uitvoeren van onnodig dure of overbodige verstrekkingen ten laste van de regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen wanneer zij gemachtigd zijn zelf het initiatief tot deze verstrekkingen te nemen.

Het onnodig dure karakter van onderzoeken en behandelingen en het overbodig karakter van verstrekkingen dienen geëvalueerd te worden in vergelijking met de onderzoeken, behandelingen en verstrekkingen die een zorgverlener voorschrijft, verricht of laat verrichten in gelijkaardige omstandigheden.

De voorschrijvers van verstrekkingen bedoeld in artikel 34, 5°, ten behoeve van niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden, zijn ertoe gehouden de voorschrijfdocumenten te gebruiken waarvan het model door de Koning is vastgesteld en waarop het identificatienummer van de voorschrijver bij het Instituut in streepjescode is gedrukt.

De Koning kan de voorwaarden bepalen waaronder het voorgaande lid niet van toepassing is voor patiënten die ambulantly behandeld worden in een ziekenhuis en voor patiënten die behandeld worden in een psychiatrisch verzorgingstehuis. »

Artikel 142 van de voormelde wet bepaalde ten tijde van het aanhangig maken van de zaak van de betrokkene :

« § 1. Bij de Dienst voor geneeskundige controle wordt een controlecommissie ingesteld die, onverminderd de bevoegdheden van de tuchtrechtelijke organen, belast wordt met het vaststellen van de tekortkomingen inzake de bepalingen van artikel 73, tweede, derde en vierde lid.

Deze Commissie wordt onderverdeeld in tien provinciale afdelingen en twee regionale afdelingen voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

De provinciale afdeling van Luik neemt kennis van de zaken die in het Frans en in het Duits worden behandeld.

In het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad neemt een van de afdelingen kennis van de zaken die in het Nederlands worden behandeld en de andere neemt kennis van de zaken die in het Frans worden behandeld.

De zetel van alle afdelingen is gevestigd in de lokalen van de hoofdzetel van het Instituut te Brussel.

§ 2. Bij de Dienst voor geneeskundige controle wordt een commissie van beroep ingesteld die tot opdracht heeft uitspraak te doen over de hogere beroepen ingesteld tegen de beslissingen van de controlecommissie.

De commissie van beroep houdt zitting te Brussel. Zij bestaat uit twee afdelingen. Een van deze afdelingen is Nederlandstalig en neemt kennis van zaken die in het Nederlands worden behandeld; de andere is Franstalig en neemt kennis van de zaken die in het Frans worden behandeld, alsmede van de zaken welke in het Duits zijn ingediend.

§ 3. De Koning kan, bij in Ministerraad overlegd besluit, voor andere zorgverleners dan de geneesheren, bij de Dienst voor geneeskundige controle, hetzij specifieke controlecommissies en commissies van beroep oprichten die tot taak hebben de kwantiteit van de voorgeschreven of verleende verzorging te beoordelen, alsook de specifieke regelen inzake samenstelling en werking van deze commissies bepalen, hetzij de samenstelling en de werkingsregelen van de in §§ 1 en 2 bedoelde commissies aanpassen. »

Artikel 157 van de voormelde wet bepaalt :

« Bij vaststelling van een tekortkoming inzake de bepalingen van artikel 73, vorderen de in artikel 142 bedoelde commissies, onverminderd straf- of tuchtrechtelijke vervolgingen, de uitgaven met betrekking tot de prestaties welke door de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen werden ten laste genomen, geheel of gedeeltelijk terug van de zorgverlener.

Samen met deze terugvorderingen kunnen zij de toepassing van de derdebetalersregeling voor de verstrekkingen door de betrokken zorgverlener verstrekt, verbieden.

De definitieve beslissingen van de controlecommissie en van de commissie van beroep zijn van rechtswege uitvoerbaar. De sommen brengen van rechtswege interest op vanaf de dag volgend op het verstrijken van de terugbetalingstermijn vastgesteld in de beslissing. Ingeval de schuldenaar in gebreke blijft, kan de Administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen worden belast met de invordering van de verschuldigde bedragen overeenkomstig de bepalingen van artikel 94 van de wetten op de Rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991.

De Koning bepaalt de modaliteiten van bekendmaking van de definitieve beslissingen, betreffende het verbod bedoeld in het tweede lid.

De teruggevorderde bedragen worden als inkomsten van de geneeskundige verzorging geboekt. »

V. *In rechte*

- A -

A.1. Volgens B. Simoens doet de vaststelling dat hij overbodige verstrekkingen heeft verricht of onnodig dure onderzoeken en behandelingen heeft voorgeschreven een geschil ontstaan over een burgerlijk recht. Door dat geschil aan een administratief rechtscollege toe te vertrouwen, heeft de wetgever hem op discriminerende wijze aan de jurisdictie van de rechtbanken onttrokken en derhalve ook aan de waarborgen van artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 14.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, inzonderheid de waarborg van een onpartijdige en onafhankelijke rechter.

Het recht van de geneesheer om in volle diagnostische en therapeutische vrijheid zijn beroep uit te oefenen, is naar zijn oordeel een burgerlijk recht. Het wordt erkend door artikel 73, eerste lid, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, door de artikelen 11 en 12 van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 en door artikel 130, § 1, van de gecoördineerde ziekenhuiswet. Dat die vrijheid niet absoluut is, doet daaraan geen afbreuk. Ook het recht op ereloon als tegenprestatie voor het vervullen van de plichten als zorgverlener, is een door de wet erkend burgerlijk recht. Hij verwijst daarvoor naar artikel 15 van het voormelde koninklijk besluit alsook naar artikel 23 van de Grondwet, dat in het recht op een billijke beloning voor de arbeidsprestaties voorziet. Het zou daarbij onverschillig zijn wie de last van de tegenprestatie draagt : de patiënt, een verzekeraar of andere derden. Het ereloon is het product van de uitoefening van een vrij beroep en vloeit niet voort uit de deelname van de geneesheer aan de politieke gemeenschap.

B. Simoens wijst erop dat niet de vraag aan de orde is of de patiënt aanspraak kan maken op de tegemoetkoming van zijn verzekeraar, maar of de verzekeraar kan doen vaststellen dat de geneesheer een professionele tekortkoming heeft begaan.

Ten slotte verwijst hij naar de arresten nrs. 14/97, 40/97 en 102/2000 van het Hof. In het laatstgenoemde arrest heeft het Hof de rechtsvordering van de verzekeraar op grond van artikel 164 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, uitdrukkelijk als een zuiver burgerlijke rechtsvordering beschouwd.

A.2. De Ministerraad merkt allereerst op dat het Hof niet bevoegd is om de in het geding zijnde bepalingen te toetsen aan artikel 144 van de Grondwet.

Ten gronde betoogt de Ministerraad dat de aan de Controlecommissie toevertrouwde geschillen een politiek recht betreffen en dat het voormelde grondwetsartikel derhalve niet is geschonden. Op grond van artikel 145 van de Grondwet behoren geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. Opdat tot een schending van dat grondwetsartikel kan worden besloten mag het betrokken recht, in het kader van de marginale toetsing van het Hof, « overduidelijk geen politiek recht uitmaken ».

Na omstandige verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer omtrent de afbakening van de burgerlijke en politieke rechten, betoogt de Ministerraad dat het onderwerp van de in het geding zijnde geschillen de naleving van de publiekrechtelijke voorschriften door een erkende medewerker van de verplichte ziekteverzekering betreft. De geschillen zouden derhalve niet gaan over de beroepsuitoefening van de geneesheer of over zijn therapeutische vrijheid, maar over zijn medewerking aan een openbare dienst. De aard van het geschil wordt niet bepaald door de gevolgen ervan maar door de aard van het geschonden recht, zijnde het recht van de verplichte verzekering op de naleving door haar medewerkers van hun verplichtingen. Aangezien dit openbare verzekeringsstelsel tegemoetkomt op basis van de door de zorgverlener afgegeven medische getuigschriften, moet het kunnen rekenen op de eerlijke medewerking van de zorgverlener. Als die wenst dat de verplichte verzekering in de medische kosten van zijn patiënten tegemoetkomt, moet hij zijn erkenning vragen aan het RIZIV en de geldende bepalingen naleven. De geschillen over de correcte medewerking van de geneesheer betreffen derhalve een politiek recht.

De Ministerraad verwijst herhaaldelijk naar het arrest nr. 14/97 van het Hof. De keuze om geschillen over politieke rechten aan een administratief rechtscollege toe te vertrouwen zou op zichzelf geen schending van het gelijkheidsbeginsel kunnen uitmaken.

- B -

B.1. Naar luid van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, dienen de geneesheren en de tandheelkundigen zich te onthouden van het voorschrijven van onnodig dure onderzoeken en behandelingen, alsook van het verrichten en laten verrichten van overbodige verstrekkingen ten laste van de regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen. Ook de andere zorgverleners mogen geen onnodig dure of overbodige verstrekkingen uitvoeren wanneer zij gemachtigd zijn zelf het initiatief tot die verstrekkingen te nemen. Het onnodig dure karakter van onderzoeken en behandelingen en het overbodige karakter van verstrekkingen dienen geëvalueerd te worden in vergelijking met de onderzoeken, behandelingen en verstrekkingen die een zorgverlener voorschrijft, verricht of laat verrichten in soortgelijke omstandigheden (artikel 73, tweede tot vierde lid).

Een Controlecommissie, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle, is belast met het vaststellen van de tekortkomingen inzake de bepalingen van artikel 73, tweede, derde en vierde lid. Ten tijde van de aanhangigmaking van de zaak van de betrokkene was de Controlecommissie onderverdeeld in tien provinciale afdelingen en twee regionale afdelingen voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad (artikel 142, § 1) en was zij samengesteld uit drie magistraten, onder wie de voorzitter, en zes geneesheren, van wie er drie door de verzekeringsinstellingen werden aangewezen en drie door de representatieve organisaties van de geneesheren (artikel 144, § 1). Zij werden door de Koning benoemd voor een hernieuwbare periode van zes jaar. Het uitoefenen van een mandaat in de Controlecommissie was onverenigbaar met het uitoefenen van een mandaat in het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle of in een profielencommissie bedoeld in artikel 30 van de gecoördineerde wet (artikel 143, §§ 2 en 3).

Als de Dienst voor geneeskundige controle, een profielencommissie of een verzekeringsinstelling van mening is dat een zorgverlener de bepalingen van artikel 73 overtreedt, kan hij de zaak aanhangig maken bij de Controlecommissie (artikel 145, § 1). De afdelingen van de Controlecommissie kunnen slechts een beslissing nemen na de betrokkene ter zitting te hebben opgeroepen. De betrokkene mag zich laten bijstaan door een advocaat of een andere persoon van zijn keuze. De beslissing van de Controlecommissie moet worden gemotiveerd (artikel 145, § 3). Tegen de beslissingen van de Controlecommissie kan hoger beroep worden ingesteld door de betrokken zorgverlener, de verzekeringsinstellingen en de Dienst voor geneeskundige controle (artikel 145, § 4).

Een Commissie van beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle, doet uitspraak over de hogere beroepen. Zij bestaat uit twee afdelingen (artikel 142, § 2). Elke afdeling is samengesteld uit drie magistraten, van wie er één voorzitter is. Zij omvat voor het overige vier leden-geneesheren, van wie er twee worden aangewezen door de verzekeringsinstellingen en twee andere door de representatieve organisaties van de geneesheren. Zij zijn aan dezelfde benoemingsvereisten en onverenigbaarheden onderworpen als de leden van de Controlecommissie. Alleen de leden-magistraten zijn stemgerechtigd (artikel 144, § 1).

Bij vaststelling van een tekortkoming inzake de bepalingen van artikel 73, vorderen de Controlecommissie en de Commissie van beroep, onverminderd straf- of tuchtrechtelijke vervolgingen, de uitgaven met betrekking tot de prestaties die door de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen ten laste werden genomen, geheel of gedeeltelijk terug van de zorgverlener. Samen met die terugvorderingen kunnen zij verstrekkingen van de betrokken zorgverlener uitsluiten van de derdebetalersregeling (artikel 157, tweede en derde lid).

B.2. De prejudiciële vraag strekt ertoe van het Hof te vernemen of de toewijzing van de geschillen over tekortkomingen ten aanzien van de voorschriften van voormeld artikel 73 aan een administratief rechtscollege een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 144 van de Grondwet.

B.3. De Ministerraad werpt op dat het Hof niet bevoegd is om de in het geding zijnde bepalingen te toetsen aan artikel 144 van de Grondwet.

Nu het Hof niet wordt verzocht de in het geding zijnde bepalingen rechtstreeks te toetsen aan artikel 144 van de Grondwet, doch aan de artikelen 10 en 11 daarvan, gelezen in samenhang met artikel 144, wordt de exceptie van onbevoegdheid verworpen.

B.4. Door te bepalen dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, verleent artikel 144 van de Grondwet aan eenieder een waarborg die niet aan sommigen kan worden ontnomen. Mocht blijken dat aan een categorie van personen het recht wordt ontzegd om een betwisting over een burgerlijk recht bij de rechtbanken aanhangig te maken, dan zou dat verschil in behandeling niet kunnen worden verantwoord, aangezien het op het voormelde artikel 144 zou stuiten. Het zou artikel 10 van de Grondwet dan ook schenden.

B.5. Om op de prejudiciële vraag te antwoorden dient het Hof te onderzoeken of de wetgever, door de betwistingen over tekortkomingen ten aanzien van de voorschriften van voormeld artikel 73 aan een administratief rechtscollege toe te vertrouwen, de in het geding zijnde rechten wel terecht op impliciete wijze als politieke rechten heeft beschouwd.

B.6. De wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, voorziet in een systeem van tegemoetkoming in de kosten van geneeskundige verstrekkingen. De goede werking van dat systeem veronderstelt dat de zorgverleners, die bij de toepassing van die wet worden betrokken en in die mate hun medewerking verlenen aan een openbare dienst, geen onnodig dure of overbodige verstrekkingen voorschrijven of verrichten ten laste van de regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen.

Van de zorgverlener die de bepalingen van artikel 73 van de gecoördineerde wet niet naleeft, kunnen de uitgaven die door de verplichte verzekering ten laste werden genomen geheel of gedeeltelijk worden teruggevorderd. Bovendien kan de zorgverlener worden uitgesloten van de derdebetalersregeling. Die sanctie vindt haar grondslag in de verstoring van de goede werking van de verplichte verzekering. Zij bestaat in het tijdelijk wegnemen van een prerogatief, namelijk de terugbetaalbaarheid van de geneeskundige verstrekkingen.

B.7. Het onderwerp van de in het geding zijnde geschillen betreft derhalve de beoordeling van de naleving door de zorgverlener van zijn verplichtingen in zoverre hij meewerkt aan een openbare dienst. Wanneer de Controlecommissie daarover uitspraak doet, treedt zij op in uitoefening van een functie die in een dergelijke verhouding staat tot de prerogatieven van het openbaar gezag van de Staat, dat zij zich buiten de werkingssfeer bevindt van de gedingen van burgerlijke aard in de zin van artikel 144 van de Grondwet. Daaruit volgt dat de wetgever een betwisting omtrent het verbod tot tegemoetkoming in de kosten van geneeskundige verstrekkingen vermocht te kwalificeren als een geschil over een politiek recht in de zin van artikel 145 van de Grondwet.

De wetgever vermocht dan ook, met toepassing van de mogelijkheid die artikel 145 van de Grondwet hem biedt, het contentieux betreffende een dergelijk politiek recht toe te vertrouwen aan een administratief rechtscollege dat ter zake over een volle rechtsmacht beschikt en dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet.

B.8. Gelet op artikel 145 van de Grondwet, kan het feit dat het kennisnemen van gedingen met betrekking tot politieke rechten wordt toevertrouwd aan een administratief rechtscollege, veeleer dan dat contentieux over te laten aan een rechtscollege van de rechterlijke orde, geen schending uitmaken van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

B.9. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 142 en 157 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, schenden niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 144 ervan, doordat zij de geschillen over tekortkomingen ten aanzien van de voorschriften van artikel 73, tweede, derde en vierde lid, van voormelde wet aan een administratief rechtscollege toewijzen.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 30 januari 2002.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

H. Boel